

שהיה ידיד ביתנו, בא מיד והביא עמו כסף, למנוע כל עיכוב, וציווה לנסוע מיד קהירה לקבלת זריקות נגד כלבת. תארו לעצמכם מה היו "מוסדות" הרפואה (אם בכלל היו כאלה) בארץ, אם לשם דבר פעוט צזה צריך היה להפליג עד קהיר (אני חושבת שכיוום הם יכולים לבוא אלינו לטיפולים רפואיים. אדרבא, שיבאו).

ובכן, נסעעים לkahir. ואיך נסעעים? בודאי, לא במטוס. ברכיבה על פרידות עד צידון, שם לנוים ולמהרת ממשיכים בدلיניס (מין כירכה) עד ביירות, באוניה לפורט-סעיד וברכבת לkahir. טiol לא רע ובכל כלי התחבורה.

למען האמת יש לומר שלא היה הכרח לנסוע דוקא לkahir ואפשר היה לקבל אותו טיפול באיסטנבול על חשבון ממשל-תנו דاز, ממשלה טורכיה; אבל משום מה נקבע שאין לסמוך על התורכים בעסקי בריאות ובמצרים הנסיוב נגד כלבת בודאי טוב ויעיל יותר. אחרי הכל מצרים הייתה זרה ורחוקה לנו ואילו טורכיה — ממשלהנו שלנו ולית מאנו דפלייג שזר ורחוק תמיד טוב יותר. וכך הוחלת לוותר על הנסעה על חשבון הממשלה ולנסוע ע"ח הבית, למרות שאף פעם הוא לא סבל מעודף כסף.

מלכתחילה הייתה מטרת הנסעה, כאמור, לשם טיפול רפואי, אבל בדיעד נהנו השניים מטיול יפה ומעניין ולא החמיצו כל הזדמנויות לבקר ולראות ככל שנית זה היה לא מעט. עוד ימים רבים לאחר שובם היו משליחים ומספרים בנסעת מצרים ובכל הנפלאות שראו שם מן חפירמידות ועד ה"צבים ענקיים בגודל השולחן" שבגן החיות.

חודש ימים נמשך ה"מסע" כולל הטיפול הרפואי, וחוץ רים הבית ערבית יומם חולצתו העשירי של יהודה שחיל ביא' בטבת נר שביעי של חנוכה.